

Քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը — Թիվ տասնինը

Երկրորդ Վայը — Մաս Վեցերորդ

Jeff Pippenger

2026-07-20

Դանիելի և Հայտնության գրքերը լրացնում են միմյանց, այսինքն՝ միասին կատարելության են հասնում:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը»: Առաքյալների գործերը, 585:

Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունները պետք է լինեն մարգարեության ուսումնասերի ուշադրության կենտրոնում, որովհետև հենց այնտեղ է գլխավորապես ներկայացված վերջին օրերի արտաքին պատմությունը:

«Անհամեմատ ավելի լավ է Աստծո խոսքի լույսի ներքո սովորել այն պատճառները, որոնք տնօրինում են թագավորությունների բարձրացումն ու անկումը: Թող երիտասարդությունը ուսումնասիրի այս արձանագրությունները և տեսնի, թե ինչպես է ազգերի ճշմարիտ բարգավաճումը կապված եղել աստվածային սկզբունքների ընդունման հետ: Թող նա ուսումնասիրի մեծ բարենորոգչական շարժումների պատմությունը և տեսնի, թե որքան հաճախ այդ սկզբունքները, թեև արհամարհված ու ատված, իսկ դրանց պաշտպանները բանտ ու մահապատիժ հասցված, հենց այդ զոհողությունների միջոցով հաղթանակել են»: Education, 238.

Սուրբ պատմությունները՝ լինի դա «մեծ բարենորոգչական շարժումները», թե «թագավորությունների վերելքն ու անկումը», Աստծո Խոսքում կյանքի և մահվան հարց են: Պողոսը 2 Թեսաղոնիկեցիներ գրքի երկրորդ գլխում արձանագրեց, որ նրանք, ովքեր ճշմարտությունը չեն սիրում և դրանից հետո ընդունում են զորեղ մոլորություն, այդպես են վարվում, որովհետև ընտրեցին մերժել այն պատգամը, որ Պողոսը նույն հատվածում նշում է: Այդ հատվածը բացահայտում է հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի փոխհարաբերությունը, որը նաև Պերգամոսի և Թյատիրայի փոխհարաբերությունն է, ինչպես նաև երկաթի և կավի փոխհարաբերությունը, և նա՝ վիշապի ու գազանի փոխհարաբերությունը: Պապական Հռոմի վերելքը, որ ներկայացված է Թյատիրայով, և հեթանոսական Հռոմի անկումը, որ ներկայացված է Պերգամոսով, մի ճշմարտություն է, որ զորեղ մոլորություն ընդունողները ատում են:

Միլլերական պատմության մեջ Միլլերականների և բողոքականների միջև այն վեճը, որ տեղ գտավ 1843 թվականի պիոներական աղյուսակի վրա, վերաբերում էր այն հարցին, թե Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում «քո ժողովրդի ավազակներ» արտահայտությամբ ո՞ր պատմական իշխանությունն էր ներկայացված: Արդյո՞ք ավազակները հեթանոսական Հռոմի վերելքն էին, ինչպես պնդում էին Միլլերականները, թե՞ Սելևկյանների անկումը, ինչպես պնդում էին բողոքականները:

«Գործունեության ասպարեզ ելած յուրաքանչյուր ազգի թույլատրվել է զբաղեցնել իր տեղը երկրի վրա, որպեսզի երևա՝ արդյոք նա պիտի իրականացնի «Դիտորդի և Սուրբի» նպատակը: Մարգարեությունը հետևել է աշխարհի մեծ կայսրությունների՝ Բաբելոնի, Մարա-Պարսկաստանի, Հունաստանի և Հռոմի վերելքին ու անկմանը: Այս բոլորի հետ, ինչպես և նվազ գործություն ունեցող ազգերի պարագայում, պատմությունը կրկնվել է: Ամեն մեկն ունեցել է իր փորձության շրջանը, ամեն մեկը ձախողվել է, նրա փառքը մարել է, նրա գործությունը հեռացել է, և նրա տեղը գրավել է մեկ ուրիշը....»

«Սուրբ Գրքի էջերում պարզված ազգերի վերելքից և անկումից նրանք պետք է սովորեն, թե որքան անարժեք է զուտ արտաքին և աշխարհիկ փառքը: Բաբելոնը՝ իր ամբողջ գործությամբ և իր շքեղությամբ, որի նմանը մեր աշխարհն այնուհետև այլևս չի տեսել,—գործություն և շքեղություն, որ այդ օրերի մարդկանց այնքան հաստատուն և հարատև էր թվում,—ինչքա՛ն լիովին է անցել-վերացել: «Փոստի ծաղկի» պես այն կործանվել է: Այդպես էլ կորչում է ամեն ինչ, որ Աստծուն չունի որպես իր հիմք: Միայն այն, ինչ կապված է Նրա նպատակի հետ և արտահայտում է Նրա բնավորությունը, կարող է հարատևել: Նրա սկզբունքներն են միակ հաստատուն բաները, որ ճանաչում է մեր աշխարհը»: Կրթություն, 177, 184:

Աստվածաշնչյան պատմությունն այն տեսիլքն է, որի պակասի մասին Սողոմոնն ասաց, թե դրանից զուրկ եղողը պիտի կորչի: Միլլերի հետևորդները ճանաչեցին և հռչակեցին Հայտնություն գրքի իններորդ գլխի հինգերորդ և տասներորդ համարներում «հինգ ամիս» ներկայացված հարյուր հիսուն տարիները, սակայն նրանք խորապես չուսումնասիրեցին այն պատմությունը, որ ներկայացված է Հայտնության իններորդ գլխում: Նրանք ճիշտ կերպով նույնացրին տասներորդ համարի հինգ ամիսները, բայց, ըստ ամենայնի, կարծեցին, թե քանի որ հինգերորդ և տասներորդ համարները երկուսն էլ պարունակում են «հինգ ամիս» արտահայտությունը, ապա դա պարզապես շեշտադրում է այն տանջանքի մարգարեության վրա, որը ներկայացված է երկու համարներում էլ: Այժմ հեշտությամբ կարելի է ցույց տալ, որ երբ հինգերորդ համարը ներկայացնում է «հինգ ամիս», այն ներկայացնում է հարյուր հիսուն տարիներ, որոնք սկսվեցին Մուհամմեդի մահվան ժամանակ՝ 632 թվականին, և ավարտվեցին 782 թվականին՝ Բյուզանդական, կամ արևելյան Հռոմեական կայսրության կայսրուհի Իրենեի նվաստացմամբ:

Պիոներները ճիշտ էին տասներորդ համարի իրենց կիրառության մեջ՝ որպես 1299 թվականի հուլիսի 27-ին Նիկոմեդիայի ճակատամարտը՝ հարյուր հիսուն տարիների սկիզբը, որոնք ավարտվեցին 1449 թվականի հուլիսի 27-ին Կոստանդնուպոլսում թագավորած վերջին Կոստանդինի նվաստացմամբ: Տոդ առ տող՝ հարյուր հիսուն տարիների մի ժամանակաշրջան բնորոշում է համաշխարհային իսլամը, ինչպես այն ներկայացված է թե՛ Արաբիայի իսլամի առաջին վայրով և թե՛ Թուրքիայի իսլամի երկրորդ վայրով: Այն իսլամը, որ միասին նվաստացրեց և՛ կայսրին, և՛ կայսրուհուն, բնորոշում է համաշխարհային իսլամին, որը նվաճում է մի թագավորություն, որ կազմված է կնոջից՝ ներկայացված Իրինեով, և տղամարդուց՝ ներկայացված վերջին Կոստանդինով:

Այն հարյուր հիսուն տարիների ընթացքում, որոնք ավարտվում են Իրենեի նվաստացմամբ, Արաբիայի իսլամը վերահսկողություն է հաստատում Բյուզանդիայի շրջանի կամ տարածքի վրա՝ Իրենեին թողնելով այնպիսի նվաստացուցիչ դրության մեջ, որ նա հարկադրված եղավ երեք տարի տուրք վճարել, ի թիվս այլ բռնազանձումների: Երբ տեղի ունեցավ վերջին Կոստանդինի նվաստացումը, դա նշանավորեց մի չորսամյա ժամանակահատվածի սկիզբը, որն ավարտվում է արևելյան Հռոմի մայրաքաղաքի պաշարմամբ և տապալմամբ: Երկու դեպքում էլ դա իսլամն էր՝ Իրենեի համար արաբական իսլամը, իսկ վերջին Կոստանդինի համար՝ թուրքական իսլամը: Վերջին օրերում համաշխարհային իսլամը, ինչպես ներկայացված է արաբական և թուրքական իսլամի երկու վկաներով, որոնք դրված են առաջին և երկրորդ վայերի մեջ, նախ կվերցնի տարածքը, ապա՝ մայրաքաղաքը: Վերջին օրերի այն քաղաքական էությունը, որը ներկայացված է արևելյան Հռոմի Կոստանդինով, խորհրդանշականորեն ամուսնացած է վերջին օրերի այն կրոնական էության հետ, որը ներկայացված է արևելյան Հռոմի Իրենեով: Ես գործածում եմ «քաղաքական և կրոնական էություն» արտահայտությունը՝ ցույց տալու համար, որ գազանի պատկերի խորհրդանշիչը նախ հանդես է գալիս Միացյալ Նահանգներում, ապա՝ աշխարհում: Գազանի պատկերը Կոստանդինի և Իրենեի խորհրդանշական ամուսնությունն է, որոնք երկուսն էլ նվաստացվում են՝ իսլամին կորցնելով իրենց տարածքն ու մայրաքաղաքը:

Նրանց ամուսնությունը ճանաչվում է այդ երկու պատմությունների համապատասխանեցմամբ, և այն նախապատկերվեց Կոնստանտինի և Լիկինիոսի միջև տեղի ունեցած ամուսնությամբ 313 թվականին, երբ ուժի մեջ դրվեց Միլանի հրովարտակը, և ավարտվեց Զմյուռնիայի խորհրդանշական եկեղեցին, իսկ սկսվեց Պերգամոսի խորհրդանշական եկեղեցին: Նրանք, որոնց Պողոսը բնորոշում է որպես թունդ մոլորություն ընդունողներ, հրաժարվում են տեսնել Պողոսի նախազգուշացնող պատգամը, որը ներառում է հավատորացություն՝ նախքան մեղքի մարդու հայտնվելը: Հավատորացությունը տեղի է ունենում Պերգամոսի պատմության ընթացքում, և մեղքի մարդը հայտնվեց 538 թվականին, երբ սկսվեց Թյատիրայի եկեղեցին:

Թող ոչ ոք ձեզ ոչ մի կերպ չխաբի, որովհետև այն օրը չի գա, մինչև որ նախ գա ուրացությունը, և հայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում է և բարձրացնում է իրեն ամեն այն բանի վրա, որ կոչվում է Աստված կամ պաշտամունքի առարկա է. այնպես որ նա, որպես Աստված, նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն է Աստված: 2 Թեսաղոնիկեցիներին 2:3, 4

Արևելյան Հռոմի պատմությունը ներկայացնում է երկու վկայություն այն մարգարեական ճշմարտության, որը նույնպես արտահայտված է արևելյան Հռոմի և արևմտյան Հռոմի խորհրդանշական հարաբերությամբ: Այդ հարաբերության մեջ արևմտյան Հռոմը եկեղեցին է, իսկ արևելյան Հռոմը՝ պետությունը: Հռոմը եկեղեցու և պետության միավորում է, ինչպես Դանիելի երկրորդ գլխում ներկայացված է երկաթով և կավով:

Այն պատճառը, որով համոզիչ կերպով կարելի է տեսնել, որ վերջին օրերում համաշխարհային իսլամը դուրս է գալիս մի իշխանության դեմ, որը ներկայացված է որպես եկեղեցու և պետության միավորում, և գրավում է նրա տարածքն ու մայրաքաղաքը, հաստատվում է Հայտնության իններորդ գլխի սուրբ պատմությունից վերցված երկու այլ վկաներով: Օսմանը 1299 թվականի հուլիսի 27-ին նվաճեց Նիկոմեդիայի տարածքը, ապա երկու տարի անց՝ 1301 թվականին, նվաճեց Նիկիայի տարածքը: Նրա որդին 1331 թվականին նվաճեց Նիկիայի մայրաքաղաքը, և նույն որդին չորսամյա պաշարմամբ, որն ավարտվեց 1337 թվականին, նվաճեց Նիկոմեդիայի մայրաքաղաքը: Առաջին ռաիվիրաները 1299 թվականի հուլիսի 27-ը նշեցին Օսմանի հետ, սակայն երբեք չանդրադարձան հաջորդ ճակատամարտին՝ Նիկիայի ճակատամարտին, որպես Օսմանյան կայսրության հաստատման պատմական երկրորդ քայլին: 1299 թվականի հուլիսի 27-ը Կիրակնօրյա օրենքին հասնելու համար եղած մի քանի քայլերից առաջին քայլն էր: Թուրքական իսլամի առաջին երկու քայլերը մատնանշեցին մի մարգարեության սկիզբը, որն ավարտվեց 1449 թվականին, ապա կրկին՝ 1840 թվականին, ապա կրկին՝ 9/11-ին, և ապա կրկին՝ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին:

Այդ երկու քայլերից առաջինը նշանավորեց ոչ միայն հարյուր հիսուն տարիների սկիզբը, այլև նշանավորեց երեսունութ տարիների սկիզբը: Այն սկսվեց Օսմանի կողմից Նիկոմեդիայի երկրամասը գրավելով, և ավարտվեց երեսունութ տարի անց, երբ Օսմանի որդին 1337 թվականին, չորսամյա պաշարման ավարտին, վերցրեց Նիկոմեդիայի մայրաքաղաքը: Երեսունութ թիվը ներկայացնում է «վեր կենալը», և Նիկոմեդիայի երկրամասը Օսմանի կողմից գրավելու սկզբնական քայլը նշանավորեց թուրքական իսլամի վեր կենալը: Այդ երեսունութ տարիների առաջին քայլում եզրափակիչը նշանավորվում է «չորս տարի» տևած պաշարմամբ: Հարյուր հիսուն տարիների վերջին քայլին նվաստացումը հասցվում է, և չորս տարի անց՝ 1453 թվականին, վերցվում է արևելյան Հռոմի մայրաքաղաքը:

Անկախ նրանից՝ խոսքը 1453 թվականին օսմանյան թուրքերի մասին է, թե Օսմանի որդու՝ 1337 թվականին և՛ Նիկոմեդիան, և՛ 1331 թվականին Նիկեան գրավելու մասին, բոլոր երեք դեպքերում էլ այդ մայրաքաղաքային քաղաքներից յուրաքանչյուրը պատմության որևէ պահին ծառայել է որպես արևելյան Հռոմի մայրաքաղաք: Բոլոր երեք տողերն էլ նույնացնում են արևելյան Հռոմի նվաճումը: Այդ երեք տողերից յուրաքանչյուրն արձանագրում է, որ իսլամը նախ նվաճեց տարածքը, ապա՝ արևելյան Հռոմի մայրաքաղաքը: Բոլոր երեք մայրաքաղաքների անունը նույնն է, ինչ տարածքի անունը: Երեք տողերից յուրաքանչյուրն ունի հստակ ալֆա և օմեգա պատմական՝ կերպարներ: Թեև դրանք մատնանշում են եկեղեցի-պետություն հարաբերություն՝ իսլամի կողմից և՛ կայսրի, և՛ կայսրուհու նվաստացմամբ, այդ մարգարեական նվաստացումը նրանց տողերը կապում է արևմտյան Հռոմի հետ, որը նույնպես նվաստացվեց Կոստանդին Մեծի կողմից, երբ նա 330 թվականին Հռոմ քաղաքից վեր ընտրեց Կոստանդնուպոլիսը: Արևմտյան Հռոմի վերջնական նվաստացումը վրա հասավ 476 թվականին՝ վերջին կայսրով, և այդտեղից հետո այն շարունակեց արագորեն անկում ապրել:

Արևմտյան Հռոմը Արևելյան Հռոմի նկատմամբ եկեղեցին էր, արևելքը՝ պետությունը: Նվաստացում սկզբում՝ 330 թվականին, ապա նվաստացում՝ 476-ին, և ապա՝ 782-ին, և նորից՝ 1449-ին: Նվաստացման մի գիծ, որ սկսվում է թագավորության բաժանումով, 476-ին շարունակվում է կայսրին, և հետևաբար նաև կայսրությունը, կորցնելով նվաստացմամբ, ինչին էլ հաջորդում է իսլամը՝ նվաստացում բերելով նախ արևելքի տարածքին 782-ին, ապա արևելքի մայրաքաղաքին՝ 1453-ին:

Աստվածաշնչյան մարգարեության Իսլամը ի հայտ է բերում թե՛ արևելյան, թե՛ արևմտյան Հռոմի գիծը, և այն լույսը, որ Իսլամն այսօր տալիս է, համահունչ է Իսլամի վերաբերյալ այն հիմնարար լույսին, որ եղել էր Միլլերական ռահվիրաների համար, սակայն շատ ավելի է անցնում դրանից: Փորձության ժամանակը, որ սկսվեց 2024 թվականին «քո ժողովրդի ավագակներն են, որ հաստատում են տեսիլքը» հարցով, փորձության շրջանի ալֆան էր, իսկ այժմ, փորձության շրջանի ավարտին, Հայտնություն իններորդ գլխի Իսլամի թեմայից բխող լույսը ավելացնում է արևմտյան և արևելյան Հռոմի այնպիսի վկաներ, որոնք երբեք չէին քննվել մինչև այս ներկա վերջին օրերը:

Իսլամի մարգարեական գծերը, որոնք ներկայացված են իններորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխներում, միավորում են Դանիել տասնմեկի տասներորդից մինչև տասնվեցերորդ համարներում տեղ գտած պատմության գծերը՝ ներկայացնելով վկայություններ, որոնք կապվում են այս հոդվածներում արդեն իսկ քննարկվող գծերի հետ: Բայց Իսլամի վերելքի մարգարեական պատկերագրության մեջ առկա է նաև թե՛ միլլերականների շարժման, թե՛ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման վերելքը: Հայտնություն իննի ժամանակային մարգարեությունների ներսում հաստատապես տեղադրված և դրանց բաղկացուցիչ մասը կազմող երկու քառամյա ժամանակաշրջաններ վկայում են 1840-ից մինչև 1844 ընկած չորս տարիների մասին: 1844 թվականին մարգարեական ժամանակն այլևս չկա, ուստի խորհրդանշական քառամյա ժամանակաշրջանը սահմանվում է իր մարգարեական հատկանիշներով, ոչ թե ժամանակով: Առաջին քառամյա ժամանակաշրջանը ներկայացնում է, որ Իսլամը 1337 թվականին նվաճեց Նիկոմեդիան՝ նախկին արևելյան հռոմեական մայրաքաղաքը, այն բանից երեսունութ տարի անց, երբ նրա հայրը նվաճել էր այդ տարածքը: Երկրորդ քառամյա ժամանակաշրջանը ներկայացնում է արևելյան Հռոմի քաղաքական և կրոնական իշխանավորների նվաստացումը 1449 թվականին, որն իրականացվեց Իսլամի միջոցով, իսկ երրորդ քառամյա ժամանակաշրջանը ներկայացնում է Աստծո գործության փառավոր դրսևորումը, երբ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հրեշտակը, որ իր փառքով լուսավորեց երկիրը, իջավ:

Առաջին և երկրորդ հրեշտակների Միլլերիտյան պատմությունը համընկնում է երրորդ հրեշտակի պատմության հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման ընթացքում: Այդ վերջին կնքման գործը մեղքի ջնջումն է. այն Աստվածության և մարդկության միությունն է, և տեղի է ունենում այն պատերազմի ընթացքում, որը բերվում է իսլամի կողմից:

Եվ նա բացեց անհուն փոսը. և փոսից ծուխ ելավ՝ ինչպես մեծ հնոցի ծուխը. և արեգակն ու օդը խավարվեցին փոսի ծխից: Եվ ծխից մորեխներ ելան երկրի վրա. և նրանց իշխանություն տրվեց, ինչպես երկրի կարիճներն իշխանություն ունեն: Եվ նրանց պատվիրվեց, որ չվնասեն երկրի խոտը, ոչ մի կանաչ բան, ոչ էլ որևէ ծառ, այլ միայն այն մարդկանց, որոնց ճակատների վրա Աստծու կնիքը չկա: Հայտնություն 9:2–4.

Ամեն մարգարեության կատարյալ իրականացումը վերջին օրերում է, ուստի այս հատվածը նույնացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Հայտնություն իններորդ գլխում Իսլամի մարգարեությունը տալիս է այն պատմական բանալին, որով կարելի է ի մի բերել այն զորության ամենալիակատար պատկերավորումը, որ հաստատում է տեսիլքը, այն պատմության մեջ, որն իր գագաթնակետին հասավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ Իսլամը գսավեց: Այդ պահից Հայտնություն իններորդ գլխի վկայությունը տարածվեց դեպի տասներորդ գլուխ և առաջին ու երկրորդ հրեշտակների պատմությունը: Այնուհետև տասնմեկերորդ գլխում երրորդ վայր հանկարծակի գալիս է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ սկսվում է երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը: Իններորդ գլուխը Իսլամի բանալին է՝ կազմակերպելով Դանիելում և Հայտնությունում ներկայացված թագավորությունների վերելքն ու անկումը: Տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխները նույնացնում են հարյուր քառասունչորս հազար իմաստուն կույսերի փորձառությունը: Իններորդ գլուխը նույնացնում է այն խորհրդանիշը, որ հաստատում է արտաքին տեսիլքը, իսկ տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխները նույնացնում են ներքին տեսիլքը, որը կապված է Գառանը Սրբությունների Սուրբը հետևելու հետ:

Հայտնության տասներորդ գլուխը բացվում է Քրիստոսով՝ որպես այն հզոր հրեշտակ, որ իջնում է՝ փոքրիկ գիրքը բաց: Այդ իրադարձությունը կատարվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին՝ Հայտնության իններորդ գլխի այն մարգարեության ավարտին, որը ցույց է տալիս երեք հարյուր ինսունմեկ տարի և տասնհինգ օր: Հայտնության տասներորդ գլուխը ներկայացնում է հետագա պատմությունը մինչև այն պահը, երբ պատգամը դառնացավ Հովհաննեսի որովայնում՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1840-ից 1844 թվականների չորս տարիները սկսվում են առաջին հրեշտակի գալուստով և ավարտվում երրորդ հրեշտակի գալուստով: Այդ չորս տարիները, որոնք հաջորդեցին 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի իրականացումից հետո, նախատիպորեն ներկայացված էին 1449 թվականի հուլիսի 27-ից մինչև 1453 թվականն ընկած չորս տարիներով՝ երեք հարյուր ինսունմեկ տարիների և տասնհինգ օրերի սկզբնամասում: Այդ երկու չորսամյա ժամանակաշրջաններն էլ համընկնում են 1333-ից մինչև 1337 թվականները Նիկոմեդիայի պաշարման չորս տարիների հետ: Խորհրդանշականորեն Արևելյան Հռոմը երեք անգամ նվաճվեց իսլամի կողմից: Առաջինը Նիկեայի պաշարման ժամանակ էր՝ 1331 թվականին, ապա Նիկոմեդիայի չորսամյա պաշարումը՝ 1337 թվականին, և ապա Կոստանդնուպոլսի պաշարումը՝ 1453 թվականին:

Դիոկղետիանոսը 293 թվականին իրավաբանորեն բաժանեց Հռոմը արևելքի և արևմուտքի, իսկ Կոստանդինը 330 թվականին մարգարեաբար բաժանեց Հռոմը արևելքի և արևմուտքի: 395 թվականին, Թեոդոսիոս Ա կայսրի մահվամբ,

կայսրությունը պաշտոնապես և մշտապես բաժանվեց, քանի որ նա արևելքն ու արևմուտքը կտակեց իր երկու որդիներին: Կաթոլիկ եկեղեցին 1054 թվականին՝ «մեծ խիզմայի» ժամանակ, բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի: Բաժանումը աստիճանական էր, ինչպես և դրան հաջորդած անկումը: Այդ բաժանումը պահպանվում է մինչև իսկ այս օրը: Այդ թվականից հիսուն տարվա ընթացքում Հռոմի արևմտյան եկեղեցին սկսեց իսլամի դեմ խաչակրաց արշավանքների մոտավորապես երկու հարյուր տարիները: Արևմտյան Հռոմը ընկավ, երբ 476 թվականին կորցրեց իր վերջին կայսրին: Արևելյան Հռոմը ընկավ 1453 թվականին: Պապական Հռոմը ընկավ 1798 թվականին: Հեթանոսական Հռոմը բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի 293, 330 և 395 թվականներին: Պապական Հռոմը բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի 1054 թվականին: Քույր Ուայթը թագավորությունների վերելքն ու անկումը ներկայացնում է որպես Աստծո Խոսքի ուսումնասիրության հիմնական հղման կետ:

Հայտնության իններորդ գլխից պատմության լույսի մեջ դուրս բերվող թագավորությունները գորացնում են այն փաստարկը, որ տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է: Իսլամի և հարյուր քառասունչորս հազարի միջև մարգարեական կապը վկայում է, որ կեսգիշերային աղաղակի պատգամը, որը նախատիպով ներկայացվել էր Քրիստոսի կողմից ավանակի վրա հեծած Երուսաղեմ մտնելով, ներկայացված է ժամանակային մարգարեությամբ, որը սկսվել է առաջին վայի ժամանակ, շարունակվել է մարգարեության երկրորդ բաժնում՝ երկրորդ վայի ընթացքում, և իր կատարումն է հասել այն չորսամյա պատմության մեջ, երբ առաջին և երկրորդ հրեշտակների միլլերիտական շարժումը սկսվեց հենց այդ նույն մարգարեության կատարմամբ: Մարգարեությունը սկսվել էր «երեսունուրեք և երկու տարի» (1299 և 1301) խորհրդանիշով՝ նշանավորելով իսլամի վերելքը, և ավարտվեց «երեսունուրեք և երկու տարի» (1838 և 1840) խորհրդանիշով՝ նշանավորելով միլլերիտների վերելքը:

1844 թվականին, միլլերականների այն չորսամյա ժամանակաշրջանի ավարտին, որը նախապատկերվել էր 1333-ից մինչև 1337 թվականների պաշարմամբ, և 1449-ից մինչև 1453 թվականի պաշարումով, մարգարեական ժամանակն այլևս չպետք է կիրառվեր: Հարյուր քառասունչորս հազարների դրոշի բարձրացումը ուղղակիորեն կապված է այն մարգարեության հետ, որտեղ իսլամը բարձրացվում է:

Հուդա՝ քեզ պիտի գովեն քո եղբայրները. քո ձեռքը պիտի լինի քո թշնամիների պարանոցին. քո հոր որդիները պիտի խոնարհվեն քո առաջ: Հուդան առյուծի ձագ է. ավարից, որոյա՛կ իմ, դու վեր ելար. նա կքեց, պառկեց առյուծի պես և ծեր առյուծի պես. ո՞վ պիտի արթնացնի նրան: Գավազանը չի հեռանա Հուդայից, ոչ էլ օրենսդիրը՝ նրա ոտքերի միջից, մինչև որ Մելովը գա. և ժողովուրդների հավաքումը նրան պիտի լինի: Իր քուռակը կապելով որթին և իր էջի ձագը՝ ընտիր որթին. նա իր զգեստները լվաց գինու մեջ, և իր հանդերձները՝ խաղողի արյան մեջ: Նրա աչքերը պիտի կարմիր լինեն գինուց, և նրա ատամները՝ սպիտակ կաթից: Ծննդոց 49:8-12.

Հարյուր քառասունչորս հազարը կատարելապես արտացոլում են Քրիստոսի բնավորությունը, իսկ Քրիստոսը, ի թիվս այլ խորհրդանշական պատկերումների, «ընտիր որթատունկն» է: Իսկ Ծննդոց 16:12-ում Իսմայելը բնորոշվում է որպես «վայրի»

մարդ:

Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլորի դեմ պիտի լինի, և բոլորի ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ:

«Վայրի» թարգմանված բառը արաբական վայրի էշն է: Վերջին օրերում Քրիստոսի ներկայացուցիչները հեծնում են արաբական վայրի էշի պատգամի վրա՝ այն էշի, որի վրա Քրիստոսը հեծավ դեպի Երուսաղեմ, այն էշի, որը վերջապես խոսեց այն բանից հետո, երբ Բաղաամը երրորդ անգամ հարվածեց նրան: Այն պատգամաբերները, որոնք 1840-ին հռչակեցին այն պատգամը, որ գորություն տվեց առաջին հրեշտակի պատգամին, չտեսան համապատասխան և կարևոր հարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունը հենց այն մարգարեական պատմության մեջ, որտեղ գտնվում էր այն պատգամը, որ գորացրեց շարժումը: Նրանք չտեսան երկու քառամյա շրջաններ հենց նույն ժամանակային մարգարեության մեջ, որոնք նախապատկերում էին 1840-ից մինչև 1844-ի պատմությունը: Հուդայի ցեղի Առյուծն այժմ բացում է լույս «հին շավիղներից», որը երբևէ առաջ չի տեսնվել, և դա լույս է, որը ներդաշնակ է այն լույսին, որ բացվում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից ի վեր: Դա վերացնում է ամեն կասկած այն մասին, թե արդյոք Նեշվիլիին հարվածողը իսլամն է: Այդ լույսը լուսաբանում է Հռոմի խորհրդանիշը՝ այսպիսով դառնալով օմեգա հայտարարություն 2024 թվականի ալֆա վեճի համար՝ «քո ժողովրդի ավագակների» վերաբերյալ, և այն նաև օմեգա խորհրդանիշն է նույն այդ խորհրդանիշի շուրջ միլլերական պատմության վեճում: Դա նույնացնում է, որ Հայտնություն իննի ժամանակային մարգարեությունների իսլամը արտաքին պատգամն է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրության ժամանակի ներքին պատմության ընթացքում: Մենք այս փաստը որոշ ժամանակ է՝ ուսուցանում ենք, սակայն այժմ այն կարելի է ցույց տալ մեկ գծի վրա, որը սկսվում է Հայտնություն իննից և ավարտվում Հայտնություն տասնմեկով: Իսլամի ժամանակային մարգարեությանը կապված երրորդ քառամյա շրջանը, որ կատարվեց 1840-ից մինչև 1844, պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրության ժամանակը: Հայտնություն տասնմեկի մեծ երկրաշարժով հարյուր քառասունչորս հազարը քարձրացվում են որպես դրոշ:

Եզեկիել երեսունյոթերորդ գլխում Աստծո ժողովրդի՝ որպես բանակ հարություն առնելը երկաստիճան ընթացք է, որը նախապատկերացված էր Ադամի արարչությամբ: Նախ Ադամը կազմվեց կավից, ապա Քրիստոս նրա մեջ կենդանության շունչ փչեց: Եզեկիելում առաջին մարգարեությունը ձևավորում է մեռյալ մարմինները, սակայն դրանք դեռ մեռած են մնում: Այնուհետև չորս հողմերին հրաման է տրվում շնչել այդ մարմինների վրա, և նրանք ոտքի են կանգնում որպես հզոր բանակ: Երեսունյոթ և քառասուն թվերը ներկայացնում են այդ երկու աստիճանները:

Այս հարցերի շարադրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Դրանից հետո հրեաների տոն էր, և Հիսուս Երուսաղեմ ելավ: Իսկ Երուսաղեմում՝ ոչխարների դռան մոտ, կա մի ավազան, որ երբայերեն կոչվում է Բեթեզդա, և ունի հինգ սրահներ: Դրանցում պառկած էր հիվանդների մեծ բազմություն՝ կույրեր,

կաղեր, չորացած անդամներով մարդիկ, որոնք սպասում էին ջրի շարժվելուն: Քանզի ժամանակ առ ժամանակ մի հրեշտակ իջնում էր ավազանի մեջ և խռովում ջուրը. և ով առաջինը, ջրի խռովվելուց հետո, մտնում էր ներս, առողջանում էր, ինչ հիվանդություն էլ որ ունենար: Այնտեղ մի մարդ կար, որ երեսունութ տարի հիվանդություն ուներ: Երբ Հիսուս նրան տեսավ պառկած և իմացավ, որ նա արդեն երկար ժամանակ այդ վիճակում էր, ասաց նրան. «Կամենո՞ւմ ես առողջանալ»: Հիվանդ մարդը պատասխանեց Նրան. «Տե՛ր, մարդ չունեմ, որ երբ ջուրը խռովվում է, ինձ ավազանը իջեցնի. այլ մինչ ես գալիս եմ, ուրիշն ինձնից առաջ է իջնում»: Հիսուս ասաց նրան. «Վե՛ր կաց, վերցրո՛ւ քո մահիճը և քայլի՛ր»: Եվ իսկույն մարդն առողջացավ, վերցրեց իր մահիճը և քայլում էր. և այդ օրը շաբաթ էր: Հովհաննես 5:1–9.

Այժմ վեր կացեք, ասացի ես, և անցեք Զարեդ վտակը: Եվ մենք անցանք Զարեդ վտակը: Եվ այն ժամանակամիջոցը, որ անցավ Կադես-Բառնեայից մինչև Զարեդ վտակն անցնելը, երեսունութ տարի էր, մինչև որ պատերազմող մարդկանց ամբողջ սերունդը վերացավ բանակի միջից, ինչպես Տերն էր երդվել նրանց: Երկրորդ Օրինաց 2:13, 14.